

MARROC. FEBRER 2009

Manel Broch

El Jaume Carreras disposa de quatre dies de vacances que ha de consumir abans de finalitzar el 2008. La Montse li havia dit “en el proper viatge a l'Àfrica que faci el Manel tens el bitllet pagat”. ¿Regal o càstig?

Deixem de banda l'incongruència de fer un viatge de menys d'una setmana per forçar la possibilitat de fer que els quatre dies traslladats a primers del 2009 es puguin enllaçar entre dos caps de setmana.

El Jaume té amics. Jo també. Aquests amics també tenen amics. Els amics s'expliquen els projectes. Els projectes els hi semblen atractius i voldrien compartir l'experiència. Com una bola de neu que va creixent pendent avall, el grup va augmentant fins a “10”. El pagament del bitllet definirà l'equip definitiu.

1 • Divendres, 30 de gener de 2009

BARCELONA - CASABLANCA - MARRAKECH

Sis badalonins constituïm el grup: Manel Broch, Jaume Carreras, Lluís Antoja, Albert Mans, Manel Martí i Sergio Zori. Comptem amb l'estimable companyia de Raimon Palau de Les Cabanyes (a 4 km de Vilafranca del Penedès).

La millor manera d'anar a l'aeroport indiscutiblement és el tren. Ara quan s'ha de tragar una voluminosa i pesada caixa de cartró la cosa canvia radicalment.

El Sergio proposa dur-nos amb la furgoneta d'un company en la qual, segons diu, hi cabrem les quatre caixes i cinc de nosaltres, ja que al Manel Martí el porten en cotxe transportant també dues caixes.

Ens concentrem a casa del Lluís (prop de l'estació de tren) amb les caixes. Ens ve a recollir la furgoneta a la que no hi caben les caixes tot i l'optimisme previ d'aquells que no s'han preocupat de mesurar-ho en el seu moment. Al final aconseguim encabir-les de mala manera, però nosaltres hem d'anar en tren.

Àmplia satisfacció quan comprovem que no ens cobren els 40 euros que fan pagar les companyies aèries, al qual s'ha afegit la Royal Air Maroc.

- RAM, AT 963 BCN-CMN 19.30 – 20.45

- RAM, AT 407 CMN-RAK 23.15 – 23.55

L'avió és un Boeing 737-500 de 115 places segons les característiques de l'aparell. No es veuen dones entre els passatgers, a tot estirar hi haurà mitja dotzena (fins i tot hi ha auxiliars de vol masculins). No obstant qui comanda l'aparell és una dona marroquí. L'aterratge a Casablanca, degut a la pèrdua de direcció de l'aparell en la pista, va recordar-me l'acudit aquell que diu “¿Mi capitán, vamos a tomar tierra?” “Tomar tierra... te vas a hartar”.

Hem de tramitar la tarja d'embarcament, ja que per problemes informàtics no ho podem fer a Barcelona, en canvi facturen l'equipatge fins al destí final. No és

la primera que ens passa. Comença a ploure. El pronòstic per demà és de temps plujós.

El vol fins a Marrakech sense incidències. Canviem a l'aeroport (1400 x 10.901 = 15.261 Dh). No plou.

Prenem dos taxis per anar al centre de la vila (2 x 200 Dh). L'hotel Alí està complet. La Gazelle també. Trobem hostalatge al Ichbilía. Ens posem al llit a les dues de la matinada, hora local.

Domingo Badia Leblích (Barcelona, 1767- Damasc, 1818) més conegut com Ali Bey. Explorador, viatger, aventurer. Va recórrer el nord d'Àfrica fent-se passar per un príncep musulmà. Suposadament, un dels primers europeus en visitar La Meca. Va publicar “Viatges per Marroc” (1814), amb gran èxit editorial a l'època, en el que relata la singular peripècia amb molta exactitud en la descripció geogràfica i gran dosi de fantasia en relació a la seva missió política

2 • Dissabte, 31 de gener de 2009

MARRAKECH – MOULAY IBRAHIM

Ens llevem amb el cel ben blau, d'un blau radiant. Les tasques del primer dia són les més feixugues. Cal muntar les bicicletes, fer els paquets, disposar les alforges de la millor manera possible. No tothom té experiència en aquestes maniobres, que essent senzilles s'han d'haver practicat. Per la majoria dels components del grup aquestes operacions són una novetat.

Paguem l'hotel, reservem pel proper dissabte, deixem les caixes (*les cartons*), anem a esmorzar i comencem a fer allò que hem vingut a fer: pedalar.

Per sortir de Marrakech fem una petita marrada (a consciència) que ens permet fer una breu ullada a les muralles. Prenem la direcció de l'aeroport fins a la ruta de Taroudannt pel Tizi-n-Test.

Per evitar la carretera principal per Asni decidim seguir la carretera en direcció a Amizmiz. Anem fins a Lalla Takerkouz on hi ha un embassament. Des d'aquest punt deixem la direcció a Amizmiz per orientar-nos més a l'est a trobar la carretera principal. La carretera (asfaltada) comença a pujar, a voltes, d'un pendent exagerat que ens obliga a posar els pinyons més grans disponibles i tota la força i voluntat possible per anar endavant.

L'enorme esforç esmerçar ha quedat compensat per l'espectacle sublim del panorama que ens envolta en 360 graus. Impressionant paisatge amb la serralada de l'Atlas curulla de neu.

Bona temperatura, gens de calor. Hem de parar abans no comenci a refrescar i el termòmetre es situï a un grau desagradable.

Arribem a una vila de nom Moulay Ibrahim, a l'hotel Star. Diuen que som a 3 km d'Asni. Hem d'anar a sopar al centre del poble. La primera jornada ha estat exigent. Les ànsies de recuperar forces fan menjar més pels ulls que per la boca, demanant més d'allò

que es pot ingerir. És inadmissible deixar menjar al plat.

70,93 km	4 h 57 min	14,51 km/h
----------	------------	------------

3 • Diumenge, 1 de febrer de 2009 MOULAY IBRAHIM – TIZI N TEST

El dia es desperta sense núvols, molt rogenic. No triga en posar-se una capa de núvols primers. No fa el fred que ens esperàvem per ser que estem a 1000 m d'altitud. Baixem a trobar, molt a prop d'Ansi, la carretera principal que uneix Marrakech amb Taroudannt passant pel Tizi-n-Test de 2100 m d'alçada. La ruta és un seguit de pujades i baixades que tan aviat ens acosten al *oued Nfiss* com tot plegat s'enlaira per superar un contrafort. Parem a reposar a Ijoukak quan duen 53 km. Passem de llarg de la mesquita de Tinmal ja que no volem arribar al coll amb la frontal encesa. El pendent del port en cap moment és gaire exigent, però les ratxes de vent s'encarreguen de frenar la marxa. Ens cau un petit plugim que no arriba a mullar el terra. Els cims estan emboirats i nosaltres seguim amunt fins assolir el sostre dels núvols.

Mesquita de Tinmal: Construïda el 1153 per al-Mumin, es un exemple de la puresa de formes promoguda per les dinasties berber del Nord d'Àfrica. Els murs estan coronats de merlets, l'edifici és una «Ciutat d'Alá».

Al nivell dels 2100 m hi ha 5 km quasi planers fins al veritable coll. Tot aquest tram el fem dins la boira amb ratxes de vent intermitents i en els darrers centenars de metres trepitjant neu. Baixem un quilòmetre fins a l'allotjament, hotel *Belle Vue*. El trobem tancat. Temem que haurem de remuntar el tram que hem baixat fins l'alberg del coll. Insistim en colpejar la porta, fins que ens obren. Un braser i una llar de foc en revifem. El Raimon, l'Albert i jo arribem a les 17.45 h. La resta del grup triguem mitja hora més. La bona acollida, el caliu del foc i un bon sopar ens reconforten.

96,42 km	7 h 11 min	13,50 km/h
----------	------------	------------

4 • Dilluns, 2 de febrer de 2009 TIZI N TEST – TAROUDANNT

Sobre el paper avui havíem de fer una jornada tranquil·la, sense compromís, potser una mica llarga. Consisteix en el descens del Test, de 40 km i després 50 km de pla fins a Taroudannt. Hem tingut de tot, no ens ha mancat res. Per començar fred, neu, boira i un petit plugim durant el descens que s'ha incrementat en arribar al pla.

He tingut la gran fortuna que en la primera frenada per baixar de l'hotel a la carretera s'ha trencat un cable auxiliar del fre davanter. Sense aquest fre és impossible baixar, realment un suïcidi. Però algun avantatge ha de tenir utilitzar material no sofisticat, que es pot reparar amb un filferro. Per precaució, he hagut de fer el descens més lentament del que és habitual en mi, posant el màxim de prudència.

Des que prenem la carretera d'Agadir a Ouarzazate la pluja es fa més intensa, però seguim apretant fort els pedals, ja que no hi ha on aturar-se per aixopugar-se. La pluja es fa intermitent, ara és intensa, ara afluixa, a estones fins i tot deixa de ploure. A la vegada es va combinant amb el vent que per no desentonar bufa de cara. També tenim alguna tímida ullada de sol.

Quan som a 30 km de Taroudannt la pluja para del tot i arribem a trobar algun tram de paviment eixut. A mesura que avancem anem trobant els *oueds* que habitualment estan secs que baixen a vessar d'aigües turbulentes carregades de llim de color ocre. La carretera està ocupada per enormes bassals amb l'aigua circulant a dojo. Sembla que la mica de pluja que nosaltres hem hagut de suportar per aquestes contrades ha estat un autèntic diluvi, com si hagués caigut el cel.

Entrem a Taroudannt a les 14.30 h sobre grans bassals d'aigua. Ens instal·lem a l'hotel Taroudant.

93,41 km	5 h 09 min	18,21 km/h
----------	------------	------------

Taroudannt: És una ciutat envoltada de magnífiques muralles de color ocre que justifiquen la seva visita. Situada a 80 km a l'est d'Agadir (40.000 h). Coneguda com la "La petita Marrakech". Destaca per l'artesanía tradicional. Zocos menys turístics i més interessants que el de Marrakech

5 • Dimarts, 3 de febrer de 2009 TAROUDANNT - IMOZZER

No plou. Hi ha força núvols però sense pretensions de ploure. Abans de sortir anem a fer un petit tomb per les muralles d'entrada. Sortim a les 10.00 h.

És precís informar-se, però l'experiència ens diu que cal dubtar una mica (o del tot) dels informadors. Ahir ens van dir que des de Taroudannt a la cruïlla de la carretera de Marrakech a Agadir hi ha 40 km. Des d'aquest punt seguir direcció a Marrakech 15 km i després 20 km planers fins a Imouzzer.

Sense dubtes ni problemes prenem la carretera cap a Oued Issene. Aviat però la perdem, a l'entrada de Ahmer. Tothom a qui preguntem ens embolica una mica més, com si ho fessin a propòsit. Tot i aquests entrebancs trobem la carretera després de fer una marrada d'uns 10 km. És mot transitada. Em sembla que devia ser l'antiga carretera general d'Agadir. Cap dels pobles que creuem està indicat al mapa i els que hi figuren al mapa no els veiem per enlloc.

Trobem la ruta d'Agadir a Marrakech amb 60 km recorreguts (no 40 km com ens havien dit). Seguim direcció a Marrakech (molt de trànsit) durant 15 km on hi ha la bifurcació a Imouzzer. Nova informació (i nova enredada): fins a Imouzzer hi ha 30 km, els vuit primers de pujada i la resta pla i baixada.

La realitat ha estat ben diferent. Els set quilòmetres inicials efectivament són de pujada. En segueixen tres de baixada per continuar deu més de pujant. Assolim el darrer coll, de cota 1400 m aproximadament, amb 95 km a les cames amb la darrera llum de dia.

Baixem el port (10 km) a les llums dels frontals. Els que van primers troben una cruïlla amb indicador de 3 km a Imouzzer. Com no s'han estudiat el mapa, segueixen cap a l'esquerra que és la direcció equivocada. Nosaltres, els darrers, els hem de seguir en la foscor fins que els trobem de tornada ja que s'han donat compte de l'errada. Una altra marrada (calculem d'uns 6 km). Això són les mínimes conseqüències de circular de nit en territori desconegut. Aquestes situacions em posen realment neguitós, pel temor a que passi una desgràcia, ja que són un autèntic perill en el que les conseqüències poden arribar a ser fatals. La millor prevenció és evitar-les i s'aconsegueix vetllant des de primera hora del matí per què això no succeeixi, començant per no tenir mandra de llevar-se a l'hora convenient.

Són les 20.00 h quan arriben a Imouzzer. A la cruïlla s'havia d'anar a la dreta. Anem a raure a l'hotel "Les Cascades". És car, el cost dobla la mitjana que estem pagant arreu. Estem sols tenim l'establiment a la nostra entera disposició.

Imouzzer situada a 1150 m d'altitud, és una vila situada al NE d'Agadir, en la regió dels Ida Ou Tanane, una tribu berber molt hospitalària. Paisatge insòlit amb una munió de camps de civada i plantacions d'oliveres, ametllers i arganiers

112,54 km	14,25 km/h	7 h 59 min
-----------	------------	------------

6 • Dimecres, 4 de febrer de 2009

IMOUZZER - TAMRI

Al matí el cel està cobert, el terrat mullat i mentre esmorzem i preparem la marxa es posa a ploure. Ens equipem i protegim les alforges de l'aigua tot el que podem. En el moment de sortir ha deixat de ploure. Ahir ens van dir que tindrem 70 km de descens fins a Tamri, una petita vila a tocar de la costa Atlàntica. La realitat ha estat que hem trobat un parell de ports d'uns quatre quilòmetres i una infinitat de petits repetjons talment com una muntanya russa gegantina. Des de Imouzzer fem un curt descens de 4 km fins a les cascades. Anem caminant fins al peu de les cascades, que degut a les pluges recents baixa un bon doll d'aigua.

Continuem per la carretera asfaltada que passa per algun que altre nucli d'habitatges. No hi ha gaire senyals de vida i l'absència de vehicles és total. El panorama és superb al que cal afegir el veritable plaer de contemplar signes de conreus en tota la llargària de la vall.

L'esforç que hem d'esmerçar és de poca importància si el comparem amb els de les jornades anteriors. Un quilòmetre abans de l'entrada a Tamri al Sergio li esclata la coberta del darrere. Comprem una coberta i reparam l'avaria. No hi ha allotjament al poble.

A un parell de quilòmetres en direcció nord hi ha l'únic hotel fins a Essaouira. Ens instal·lem a l'hotel Imazighn, on hi arribem a les 17.00 h.

Des del punt de vista esportiu ha estat una etapa de recuperació. De d'un punt de vista paisatgístic ha estat sensacional, formidable, impressionant.

65,28 km	4 h 06 min	16,09 km/h
----------	------------	------------

A les notícies de la TV ens assabentem de les pluges torrencials que hi ha hagut al Marroc en general i a Kenitra en particular amb importants danys materials i algun que altre de personal.

Argania spinosa: És una espècie de planta de flors pertanyent a la família Sapotaceae, és endèmica dels semi deserts calcaris del sud-oest del Marroc i de la regió de Tindouf a Algèria. És l'única espècie del gènere Argania.

Argan creix fins als 8-10 metres d'alçada i viu uns 150-200 anys. Són espinosos amb el tronc rugós. Té petites fulles de 2-4 cm de longitud. Ovals amb l'apex arrodonit. Les flors són petites, amb cinc pètals groc-verdosos; floreix a l'abril. El fruit és de 2-4 cm de longitud i 1,5-3 cm d'ample, amb pell espessa i gruixuda que envolta la closca amarga amb dolça olor desagradable, aquesta envolta els fruits que contenen 2-3 llavors que són riques en oli. El fruit triga un any en madurar fins juny juliol del següent any.

Els boscos de Argania cobreixen 8.280 km² i han estat declarats com UNESCO Reserva de la Biosfera. La superfície ha minvat en un 50% en els darrers 100 anys, a causa de la seva utilització com a combustible, el pasturatge i el conreu intensiu. La seva millor protecció per a la seva conservació podria trobar-se en el recent desenvolupament de la producció d'Oli d'Argán per a la seva exportació com un producte d'alt valor comercial.

S'utilitza tant a la cuina com de cosmètic

7 • Dijous, 5 de febrer de 2009

TAMRI - TAMANAR

Durant la nit ha caigut un xàfec torrencial. Al matí el cel està totalment tapat. Totes les informacions coincideixen en que no hi ha cap establiment hotelier fins a Essaouira, tret de la punta Imsouana on es practica el surf.

Sortim de l'hotel a les 9.00 h. Sembla inevitable, però encara que som a la costa no parem de pujar i baixar. Fins i tot passem un port d'uns 300 metres de desnivell. Seguim amunt i avall fins la cruïlla que duu a la costa. També hem de pujar una rampa curta de fort pendent abans de veure el litoral. El descens és impressionant amb un pendent vertiginós. Tot plegat ens fa circular molt lentament. Davant el dilema de quedar-nos amb només 35 km i acabar la jornada a les 13.00 h decidim jugar-nos-la i continuar tot i no saber on podrem pernoctar.

Tornem a pujar, ara per una pista asfaltada paral·lela a la costa. Dalt de la collada comprovem que la roda del darrere del Jaume duu set radis trencats i la coberta malmesa. Repartim el pes de les alforges per alleugerir al màxim la càrrega sobre la roda.

Aquest fet ens obliga a abandonar el projecte de seguir una ruta propera al litoral i retornar a la carretera general on sempre serà més fàcil solucionar el problema en cas que la roda digui prou. El perfil de la carretera esdevé força més suau, tot i que segueix sent ondulada. A més, excepcionalment, el vent bufa en força intensitat de sud a nord, és a dir, d'esquena.

A l'entrada a la població de Tamanar preguntem per un hotel o allotjament a uns gendarmes. Es reiteren en la manca d'hostalatge fins a Essaouira (a 70 km). En el primer bar que trobem insistim en el tema d'on pernoctar, corroboren que no hi ha res. Al costat de l'establiment hi ha la cooperativa agrícola de dones on elaboren productes de l'oli d'argan. El Raimon torna a insistir a tres dones que hi troba. Després de dialogar una llarga estona, donant bones raons, al final i davant els bons arguments que presenta el Raimon una de les dones (Sadia Bentahr) accedeix a instal·lar-nos a casa seva. La condició ineludible és que hem d'anar a la gendarmeria a fer una declaració d'allotjament. Acceptem.

Cap problema per part dels gendarmes. Deixem les bicicletes a la cooperativa i carregats amb tota la impedimenta fem la petita excursió fins al seu domicili particular. Són les 16.30 h. A la població, enfront a la mateixa carretera hi ha un edifici enorme amb el rètol "hotel". Pel que ens diuen està tancat des que va morir el propietari.

64,02 km	4 h 11 min	15,48 km/h
----------	------------	------------

8 • Divendres, 6 de febrer de 2009

TAMANAR - ESSAOUIRA

Durant la nit han caigut un parell de xàfecs de forta intensitat. Al matí encara plovisqueja, el cel està cobert. Esmorzem a la mateixa estança on vàrem sopar (excel·lent) i hem dormit. Te o cafè, pa amb oli d'oliva (el d'argan és massa car) i mel.

En acabat la Sadia ens acompanya fins el local de la cooperativa on tenim les bicicletes. Mentre el cel s'ha anat esquinçant mostrant cel blau i núvols a parts iguals. El sol llueix i la carretera encara està molla.

Ens acomiaden d'aquestes dones marroquines que han estat tant gentils, amables i hospitalàries amb nosaltres.

El perfil de l'itinerari no és gaire exigent. És ondulat però de pendents suaus i curts. Tot i això, el ritme de marxa que duem és desesperadament lent. Les jornades transcorregudes i el quilòmetres acumulats fan estralls i van pesant com una llosa en els novells. Poc després de Smimou, quan hem recorregut poc més de 30 km, una nuvolada deixa caure un bon xàfec de forma tan intensa com de curta durada. En aquest precís moment una inoportuna punxada en una roda del darrere fa alentir la marxa. Bé més que fer-la més lenta, l'atura una bona estona en que s'empra per reparar el pneumàtic.

El terreny se suavitzava, s'aplana, encara més, però la progressió continua excessivament lenta. Quatre de nosaltres ens avancem per localitzar un hotel. A 10 km d'Essaouira es trenca el vuitè radi de la roda del Jaume. És un veritable miracle que la roda pugui seguir voltant. Per acabar-ho d'adobar a les mateixes portes d'Essaouira es punxa el pneumàtic. Acabem entrant a peu a la població. Ens instal·lem a l'hotel Beau Rivage. Dediquem la tarda a fer el turista.

Essaouira (Sawira): Petita ciutat a la costa Atlàntica, antiga Mogador. Conjunt de cases de parets blanques amb motius blaus rodejades de muralles. Pintors, escriptors, i tota mena de personatges s'han instal·lat per algun temps seduïts pel seu ambient. El vent que escombra la costa fa que sigui un terreny formidable per a la pràctica del windsurf

70,86 km	3 h 55 min	18,14 km/h
----------	------------	------------

El temps canvia constantment. Ara plou, ara no plou i entre xàfec i xàfec anem fent tombs per la Medina. El mar, l'oceà Atlàntic, enfurismat de forma continuada amb temibles onades d'allò més espectacular.

9 • Dissabte, 7 de febrer de 2009

ESSAOUIRA - MARRAKECH

Plou. Com sempre, a tongades. De fet, podem estar satisfets de tota la precipitació que ha caigut en tota la darrera setmana només ens ha afectat una ínfima part. Esmorzem a la terrassa de l'hotel. Prenem les bicicletes per anar pedalant fins la "gare". En un instant som dalt d'un bus amb tot l'equipatge inclòs. Des de les sis del matí cada dues hores surt un bus cap a Marrakech, prenem el de les 10.00 h.

La marxa de sortida és molt lenta ja que anem recollint passatgers cada cantonada. Segueix un bon tram d'obres d'ampliació de la carretera que ens obliga a circular molt lents per una desviació provisional sense pavimentar paral·lela a la nova carretera.

Les aturades sovintegen. El trasbals de passatgers és constant. Els personatges que van passant davant nostre són molt pintorescos, però per prudència i respecte no podem fotografiar-los. Els haurem de conservar a la memòria.

Plou. També dins l'autobús. La condensació interior provoca un degoteig que ha amarat la renglera dels seients del costat de les finestres.

Arribem a la "gare" de Marrakech després de quatre hores de viatge. Ha deixat de ploure. Tenim els temps just per arribar a l'hotel. Torna a ploure.

Anem a dinar. En acabat desmuntem les bicicletes per muntar tot l'equipatge dins les caixes de cartró que ens han guardat a l'hotel. Una vegada tot enllestit fem l'inevitable tomb pel *zoco*.

Sopem a la plaça. Com espectacle és sensacional, des del punt de vista culinari es pot qualificar de correcte. Cal anar en compte amb el que es demana i com es demana, ja que ets pots trobar amb una "addition" bastant elevada. La temperatura és baixa, fa fred. Cau un ruixat mentre sopem. Estem a cobert d'uns tendals.

Abans d'anar a dormir concertem l'anada a l'aeroport per demà al matí. Dues furgonetes, una per nosaltres i l'altra per les caixes.

10 • Diumenge, 8 de febrer de 2009

MARRAKECH – GIRONA - BCN

A les 6.30 h som a punt per carregar l'equipatge. El transport també ho està. El terra està mullat, el cel estelat. El recorregut fins l'aeroport és breu, relaxat, sense incidents.

El Lluís oblida la motxilla en la furgoneta que ens ha dut fins la flamant terminal de l'aeroport de Marrakech. S'adona quan ja han marxat, per sort duu el passaport a la butxaca. Almenys ens estalviem el problema més gran. Els regals que ha comprat els duia a la motxilla. Tindran un destinatari inesperat.

Facturem, amb lentitud. Embarquem, amb retard, sense cap problema remarcable. Els que havíem pagat el transport d'equipatge esportiu no hem de pagar cap afegit. Aquells que havien tramitat el bitllet per internet han d'abonar 40 euros. L'avió s'enlaira mitja hora més tard de l'horari previst.

- FR 9007 RAK-GRO 08.45 – 12.10

A Girona prenen el bus fins a l'estació del nord a Barcelona. Des de la propera estació de tren d'Arc de Triomf el Raimon s'embarca cap a Vilafranca i nosaltres fins a Badalona.

Comentaris

Per primera vegada he coincidit amb episodi de pluges que si be no ens ha impedit realitzar, en la seva totalitat, el recorregut previst si que ens ha mantingut, dia a dia, l'incertesa de poder continuar. Les precipitacions importants han estat nocturnes i només hem hagut de suportar la mullena de la tercera jornada per baixar del Test i arribar a Taroudannt. El xàfec de l'últim dia abans d'arribar a Essaouira ha estat una anècdota més que una remullada.

Un grup de set persones el considero més enllà del límit òptim (encara resulta difícil de prescindir de cap d'elles) i molt més complex quan la majoria s'enrolen amb experiència nul·la en aquest tipus d'aventura. La manca de costum de fer el quilometratge que requereix cada etapa (amb la dificultat d'escurçar-les per no haver alternativa), la carència d'experiència en situacions semblants (com trobar indrets on proveir-se de menjar i de beguda) al que cal sumar la magnitud i especials característiques del territori fan que sigui del tot impossible harmonitzar el ritme del conjunt. En cap cas un grup nombrós aporta avantatges sobre un altre de més reduït, la repercussió sempre serà negativa (més avaries, més retard, més discrepàncies, etc.) mai positiva.

A més, quant més som, també acostuma a succeir que la persona (o persones) que no s'ha preocupat en obrir una guia, de posar el nas sobre el mapa o informar-se sobre el que i el com del viatge sigui aquella que sigui la més discordant. És com si un músic d'una orquestra volgués ignorar la partitura i al director i es posés a interpretar una improvisació d'una banda de jazz.

